

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 20. januar 2017

Sag 146/2016

A

og

B

(advokat Christian Alsøe for begge)

mod

Xerox Pensions Ltd. m.fl.

(advokat Finn Lynge Jepsen for alle)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Aarhus den 3. februar 2016 og kendelse af Vestre Landsrets 14. afdeling den 23. marts 2016.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Lars Hjortnæs og Lars Apostoli.

Påstande

De kærende, A og B, har nedlagt påstand om ophævelse af landsrettens kendelse og hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Vestre Landsret. Endvidere har de nedlagt påstand om, at ansøgningen til Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at appellere byrettens dom af 3. februar 2016 skal anses for rettidigt indgivet.

De indkærede, Xerox Pensions Ltd. m.fl., har nedlagt påstand om stadfæstelse af landsrettens kendelse.

Supplerende sagsfremstilling

Den 1. marts 2016 har de kærende indgivet ansøgning om tilladelse til anke af byrettens dom af 3. februar 2016 til Procesbevillingsnævnet. Der er endnu ikke taget stilling til denne

ansøgning, idet Procesbevillingsnævnet har udsat behandlingen af sagen på Højesterets kendelse i denne sag. I et brev af 17. juni 2016 har Procesbevillingsnævnet bl.a. anført følgende:

”Det skal for god ordens skyld bemærkes, at en ansøgning om appeltilladelse i form af kære til landsretten efter retsplejelovens § 253, stk. 4, jf. § 394, stk. 1, skal indgives til Procesbevillingsnævnet inden 2 uger efter, at afgørelsen er truffet, og at Procesbevillingsnævnet efter nævnets praksis ikke har hjemmel til at behandle en ansøgning om appel, der er indkommet efter udløbet af denne frist, jf. retsplejelovens § 253, stk. 5, 1. pkt., jf. 2. pkt. modsætningsvist.”

Anbringender

De kærende har navnlig anført, at byretten har truffet afgørelse ved dom, og at de derfor har været berettiget til at anke dommen, uanset om byrettens valg af afgørelsesform måtte være forkert. Bortset fra visse lovbestemte undtagelser, som ikke er relevante i denne sag, er rette appelform anke, når afgørelsen er en dom og ikke en kendelse. Det må ikke komme en appellan til skade, at domstolen har valgt en forkert afgørelsesform.

Byrettens valg af afgørelsesform er også afgørende for fristen for ansøgning om appeltilladelse fra Procesbevillingsnævnet. Når der er tale om en dom, er ansøgningsfristen derfor 4 uger – og ikke 14 dage. Det gælder, uanset om byretten burde have truffet afgørelse ved kendelse. Da ansøgningen til Procesbevillingsnævnet er indgivet den 1. marts 2016, er fristen derfor overholdt.

De indkærede har navnlig anført, at byrettens dom af 3. februar 2016 består af delafgørelser i henhold til retsplejelovens § 253, stk. 1, og da delafgørelserne ikke afslutter sagen i forhold til parterne i denne sag, burde byretten have truffet afgørelse ved kendelse og ikke ved dom.

Appel af byrettens delafgørelse forudsætter tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, jf. retsplejelovens § 253, stk. 4, og landsretten har med rette fastslået, at appelformen i det foreliggende tilfælde er kære.

Procesbevillingsnævnet har ikke givet tilladelse til kære, og ansøgning om kæretilladelse er heller ikke indgivet inden udløbet af ansøgningsfristen.

Højesterets begrundelse og resultat

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at byrettens afgørelse er omfattet af retsplejelovens § 253, stk. 3, 2. pkt., og at afgørelsen derfor ikke kan appelleres uden tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, jf. retsplejelovens § 253, stk. 4, 1. pkt. Betingelsen om appeltilladelse gælder ikke kun, når delafgørelsen er en kendelse. Det er uden betydning for betingelsen om appeltilladelse, at byretten i det foreliggende tilfælde har afgjort sagen ved dom, selv om det burde være sket ved kendelse.

Højesteret finder, at de kærende kan vælge appelformen anke i det foreliggende tilfælde, hvor byretten har truffet afgørelsen ved dom, og hvor retsplejeloven ikke foreskriver, at appel af dommen skal ske ved kære. Det kan ikke føre til et andet resultat, at byretten som nævnt burde have truffet afgørelsen ved kendelse.

Da Procesbevillingsnævnet ikke har givet tilladelse til at appellere byrettens dom, tiltræder Højesteret, at landsretten har afvist de kærendes appel.

De kærendes påstand om, at ansøgningen om tilladelse til at appellere byrettens dom skal anses for rettidigt indgivet, angår et spørgsmål, som skal afgøres af Procesbevillingsnævnet. Højesteret afviser derfor denne påstand.

Herefter stadfæster Højesteret landsrettens kendelse og afviser påstanden om, at ansøgningen til Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at appellere byrettens dom skal anses for rettidigt indgivet.

De kærende, A og B, skal til de indkærede betale sagsomkostninger for Højesteret med 8.000 kr.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

A og Bs påstand om, at ansøgningen til Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at appellere byrettens dom skal anses for rettidigt indgivet, afvises.

A og B skal i sagsomkostninger for Højesteret betale 8.000 kr. til de indkærede.

Sagsomkostningsbeløbet skal betales inden 14 dage efter afsigelsen af denne højesteretskendelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.